

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr.102.293 van 21 december 2001
in de zaak A. 87.675/VII-19.777**

In zake : XXX,
 wonende te 2140 BORGERHOUT,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachstaanse nationaliteit, op 4 november 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 september 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 oktober 1999;

Gelet op het arrest nr. 89.084 van 25 juli 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 24 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat P. HECTORS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam samen met haar echtgenoot S. L. België binnen op 10 juli 1998, en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 22 september 1998 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 september 1999 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd verhoord op 6 januari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Paul Hectors.

Betrokkene evenals haar echtgenoot L.S. zouden in Kazachstan problemen gekend hebben omwille van hun Russische origine. Zo zou hun zoontje L. V. (geboren op 29 augustus 1995) ziek geworden zijn (volgens betrokkenes verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken gebeurde dit in februari 1998) nadat zijn kleuterleidster doelbewust de vensters van het kinderdagverblijf gedurende een hele tijd zou open laten staan hebben. Nal (sic) hiervan zou betrokkenes zoontje, evenals 17 andere Russische kindjes, in het ziekenhuis opgenomen zijn waar een longontsteking werd vastgesteld. Betrokkenes zoontje zou gedurende twee weken gehospitaliseerd zijn. Vervolgens zouden de ouders van deze kinderen (waaronder betrokkene) een brief geschreven hebben, gericht aan hun wijkinspecteur, waarin zij zich bekloegen over de kleuterleidster. Deze brief zou ertoe geleid hebben dat de bewuste kleuterleidster evenals haar collega zich op een zitting van een rechtbank dienden te verantwoorden. Naar aanleiding van deze zitting, einde maart 1998, zouden beide dames een berisping gekregen hebben. Sindsdien zou betrokkene haar zoontje niet meer naar dit kinderdagverblijf gebracht hebben. Uit betrokkenes overige verklaringen blijkt dat haar echtgenoot, evenals de andere collega's van Russische origine, op 22 april 1998 zou ontslagen zijn. Nadat haar man en zijn collega (een vriend) hiertegen protesteerden, zouden zij door de politie opgepakt zijn en meegenomen naar het politiebureau, waar hij gedurende drie dagen werd vastgehouden. Ondertussen zou er op 24 april 1998 in betrokkenes woning een huiszoeking plaatsgevonden hebben, in het bijzijn van

betrokkene. Betrokkenes echtgenoot en zijn vriend zouden tijdens hun arrestatie (sic) zwaar geslagen zijn. Naar aanleiding hiervan zou de vriend van haar echtgenoot overleden zijn en zou hij op 29 april 1998 begraven zijn. Vanaf dat moment zou de politie hun thuis opgezocht hebben en geld geëist hebben, zoniet zou betrokkenes echtgenoot hetzelfde lot als zijn vriend beschoren zijn. Haar echtgenoot zou deze agenten vervolgens 1000 dollar betaald hebben. Drie dagen later zouden deze personen hun opnieuw thuis opgezocht hebben en zouden zij betrokkene en haar echtgenoot opgedragen hebben het land te verlaten. Hierop zouden zij gedurende een maand (van 15 mei 1998 tot 15 juni 1998) ondergedoken geleefd hebben. Op 15 juni 1998 zouden zij naar hun woning teruggekeerd zijn. Diezelfde dag 's avonds zouden drie agenten hun woning binnengevallen zijn waarop zij betrokkene zouden verkracht hebben. Betrokkenes echtgenoot zou geslagen zijn en hun kind zou een mes tegen zijn keel gehouden zijn. Vervolgens zouden deze agenten betrokkenes echtgenoot mee naar het politiebureau genomen hebben. Betrokkene vluchtte hierop met haar zoontje naar haar ouders. Op 16 juni 1998 zou zij zich naar het ziekenhuis begeven hebben waar zij door een gynecologe de verkrachting liet vaststellen. Zij zou deze gynecologe eveneens de ware toedracht van de feiten verteld hebben. Hierop zou deze laatste er een vrouwelijke politieinspecteur bijgehaald hebben waarop betrokkene opnieuw zou onderzocht zijn. Na dit onderzoek zou betrokkene van deze medische expertise een document gekregen hebben waarin geattesteerd werd dat zij het slachtoffer van een verkrachting was. Betrokkene zou dit document gekregen hebben om op basis hiervan een gerechtelijk onderzoek te kunnen starten, wat zij niet deed. Betrokkene legde het Commissariaat-generaal dit document voor. Na dit onderzoek zou betrokkene zich opnieuw naar de woning van haar ouders begeven hebben. Daar zou zij tenslotte vervoegd zijn door haar echtgenoot die op 18 juni 1998 zou vrijgelaten zijn nadat zijn ouders een agent zouden omgekocht hebben. Hierop beslisten betrokkene en haar echtgenoot Kazachstan te verlaten. Voor dit vertrek zou betrokkenes moeder zich nog naar de woning van haar dochter begeven hebben om er een aantal documenten te halen. Het betreft onder andere betrokkenes diploma evenals het medische attest van haar zoontje met betrekking tot zijn longontsteking. Betrokkene zelf zou sinds 15 juni 1998 (toen zij verkracht zou zijn), niet meer in haar woning geweest zijn. Tenslotte zouden betrokkene, haar echtgenoot en hun zoontje op 3 juli 1998 Kazachstan verlaten hebben. Via Moskou en Brest bereikten zij op 10 juli 1998 België waar zij nog diezelfde dag hun asielprocedure startten. Betrokkene is in het bezit van haar identiteitskaart, een huwelijksakte, de geboorteakte van haar zoontje, haar diploma, een attest in verband met de verkrachting en tenslotte een attest ivm de longontsteking van haar zoontje.

Betrokkene slaagt er niet in haar verhaal geloofwaardig naar voren te brengen. Zo blijkt dat haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal en die van haar echtgenoot, eveneens voor het Commissariaat-generaal, niet overeenkomen en diende betrokkene voor het Commissariaat-generaal het antwoord op een aantal (toch wel belangrijke) vragen schuldig te blijven. Dit gegeven ondermijnt haar geloofwaardigheid. Zo stelde betrokkene (voor de Dienst Vreemdelingenzaken) dat haar zoontje in februari 1998 zwaar ziek werd, waarna hij met een longontsteking gedurende twee weken in het ziekenhuis diende opgenomen te worden. Dit door toedoen van een Kazachse kleuterleidster die hiervoor - nadat enkele verontwaardigde ouders een brief schreven (die door betrokkene mede ondertekend werd) naar de wijkinspecteur - einde maart 1998 door een rechtbank zou berispt zijn. Uit dit document dat betrokkene het Commissariaat-generaal voorlegde en dat deze beweringen zou moeten staven blijkt echter dat haar zoontje in april 1998 in het ziekenhuis werd opgenomen en dit gedurende een week. Betrokkenes echtgenoot stelde eveneens (dit voor het Commissariaat-generaal) dat hun zoontje in februari 1998 ziek werd. Volgens betrokkenes echtgenoot werd de brief (waarin het gedrag van de kleuterleidster aan de kaak gesteld werd) naar een ministerie gestuurd. Vervolgens is het onduidelijk waarom betrokkene, nadat ze verkracht werd, een medische expertise liet verrichten. Deze expertise kan immers enkel als basis voor een gerechtelijk onderzoek, dat een slachtoffer bovendien enkel op basis van dit document kan aanvragen, aangewend worden. Betrokkene was niet van plan een dergelijk onderzoek op te starten (en deed dit nadien evenmin) toen zij zich naar het ziekenhuis begaf na haar verkrachting. Betrokkene beaamde deze procedure maar stelde hierop dat haar gynecologe op eigen houtje de politie zou ingelicht hebben waarop de medische expertise zou plaatsgevonden hebben. Vervolgens diende betrokkene het antwoord schuldig te blijven op de vraag naar de naam van het ziekenhuis en kon zij dit ziekenhuis evenmin situeren. Zo slaagde zij er enkel in te stellen dat dit ziekenhuis zich "in het centrum" bevond maar kende zij de naam niet van de betreffende wijk.

Vervolgens bleek uit betrokkenes verklaringen duidelijk dat zij -althoewel zij over het juiste document beschikt- geen rechtelijke stappen ondernam na haar verkrachting. Uit het document dat betrokkene het Commissariaat-generaal voorlegde kan echter opgemaakt worden dat er op 16 juni 1998 een gerechtelijke zaak aanhangig gemaakt werd, op basis van het document opgemaakt door de medische expertise, tegen drie onbekenden in een politieuniform. Wat het gebruik van het woord politie betreft dient opgemerkt te worden dat dit woord in de Russische taal eerder ongebruikelijk is. In plaats hiervan dient het woord militie gebruikt te worden. Wanneer dan ook nog eens blijkt dat betrokkene (net zomin als haar echtgenoot) dit document (evenals het document ivm de longontsteking van haar zoontje) niet aanbracht voor de Dienst Vreemdelingen-zaken en evenmin naar het bestaan ervan verwees (terwijl zij haar identiteitskaart evenals die van haar echtgenoot en het rijbewijs van haar echtgenoot wel voorlegde), kan aan de authenticiteit van dit document getwijfeld worden. Rest er nog betrokkenes bewering als zou zij na 15 juni 1998, namelijk de dag waarop zij zou verkracht zijn, niet meer naar haar woning zou teruggekeerd zijn. Betrokkenes echtgenoot ondermijnde deze bewering door te stellen dat zijn echtgenote na de verkrachting naar hun woning terugkeerde om er de documenten te halen die zij het Commissariaat-generaal voorlegden. Volgens betrokkene gebeurde dit dan weer door haar moeder.

De bovenstaande opmerkingen ondermijnen reeds op een zwaarwichtige wijze betrokkenes geloofwaardigheid. Het betreft hier immers ingrijpende en traumatiserende gebeurtenissen.

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat uit betrokkenes verklaringen blijkt dat zij omwille van haar Russische origine in Kazachstan zou geviséerd zijn. Wanneer haar dan in het algemeen naar namen van nationalistische partijen en/of verenigingen gevraagd werd diende zij hierop het antwoord schuldig te blijven en stelde zij bovendien "maar een huisvrouw" te zijn. Dit gegeven trekt eveneens haar geloofwaardigheid in twijfel evenals de ernst van de door haar ingeroepen vervolging. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat haar echtgenoot (die eveneens zou vervolgd zijn omwille van zijn Russische origine) er evenmin in slaagde een geloofwaardig en coherent verhaal naar voren te brengen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 september 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat zij bij brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij nog meent te moeten stellen dat het verzoekschrift geen ontvankelijke middelen bevat; dat uit de bespreking (en de weerlegging) van de middelen blijkt dat deze exceptie op zijn minst gezegd ongegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van artikel 52, § 1, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij het middel als volgt uiteenzet:

"Art. 52 § 1.2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de minister of diens gemachtigde de toegang tot het grondgebied kan weigeren wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid :

- a) 'omdat ze bedrieglijk is';
- b) 'omdat ze geen verband houdt met criteria bepaald bij art. 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28/07/1951, noch met andere criteria die de toekenning van het asiel wettigen'.

In casu worden zowel art. 52 § 1.2 A als art. 52 § 1.2 B weerhouden.

Er dient vastgesteld te worden dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen het bedrieglijk karakter van de aanvraag van verzoekster en haar echtgenoot weerhoudt op basis van een aantal overwegingen die niet toelaten tot dit bedrieglijk karakter van de aanvraag te besluiten.

Zo stelt het Commissariaat-Generaal dat er tegenstrijdigheden zijn (bestaan) tussen de verklaringen van beiden en dat zij het antwoord schuldig blijven op een aantal belangrijke vragen.

Er wordt vastgesteld dat er enige onduidelijk(heid) zou bestaan i.v.m. de datum waarop de feiten met hun zoontje zich zouden voorgedaan hebben. Dat het enkel(e) feit van deze onduidelijkheid niet mag leiden tot het besluit dat het verhaal van verzoekster en haar echtgenoot ongeloofwaardig zou zijn. Dat immers deze feiten worden gestaafd door een document zodat vergissingen niet mogen afgestraft worden met een zo'n onherroepelijke beslissing als deze die inzake werd genomen. Dat dit mogelijk aanleiding zou kunnen geven tot een herverhoor. Dat immers het Commissariaat-Generaal op geen enkel(e) manier aangeeft waarom het document in kwestie niet waarachtig zou zijn.

Dat verder het Commissariaat-Generaal een reeks overwegingen maakt over de procedure bij een verkrachting en dat verzoekster er niet zou in slagen om desbetreffend duidelijkheid te scheppen. Het Commissariaat-Generaal verwacht blijkbaar van verzoekster een uitvoerige kennis van hoe zo'n procedure zou moeten verlopen en houdt er blijkbaar geen rekening mee dat een gewone burger ook niet goed weet hoe zulk een procedure eigenlijk zou moeten verlopen. Dat wanneer in België aan een burger gevraagd zou worden hoe eender welke procedure zou verlopen, er weinigen zullen zijn die dit van naaldje tot draadje zullen kunnen uitleggen. Dat het Commissariaat-Generaal hier te veel verlangt van de asielzoeker en deze overwegingen niet kunnen weerhouden worden om het besluit te motiveren om in een eerste fase van de procedure te besluiten tot het bedrieglijk karakter van een aanvraag.

Het is uiteraard niet omdat verzoekster bij twee gelegenheden dezelfde feiten op een andere manier vertelt, dat er sprake kan zijn van tegenstrijdigheden of dat de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster in het gedrang zou komen.

Niemand kan met een tussentijd van verschillende maanden dezelfde feiten identiek op dezelfde wijze vertellen.

Kleine verschillen in de wijze waarop iets wordt verteld of verschillen welke kunnen verklaard worden door gebrekkige kennis, kunnen dan ook geen aanleiding geven tot het besluit dat het verhaal van verzoekster een bedrieglijk karakter zou hebben.

De termen 'bedrieglijk karakter' zoals deze voorkomen in de wet, kunnen uiteraard niet geïnterpreteerd worden in de zin dat eender welke afwijking in verklaringen van de asielzoeker afgelegd op verschillende tijdstippen zonder meer als bedrieglijk zouden moeten beschouwd worden.

Een asielaanvraag kan slechts als bedrieglijk worden bestempeld indien er manifeste en grove tegenstrijdigheden kunnen vastgesteld worden zodat er niet anders dan tot het besluit kan gekomen worden dat er omtrent een verhaal gelogen wordt.

Wanneer het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen, zonder verzoekster daarmee te confronteren, op basis van dergelijke kleine verschillen besluit tot het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag, dan wordt art. 52 § 1 ten tweede van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen schendt, door dit toch aldus te beslissen, het art. 52 § 1 ten tweede van de Vreemdelingenwet.";

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij dus meent dat artikel 52, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geschonden is, doordat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar asielaanvraag afwijst op basis van een aantal overwegingen die het niet mogelijk maken te besluiten tot het bedrieglijk karakter van de aanvraag;

Overwegende dat artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de vreemdeling die zich vluchteling verklaart en aan de grens vraagt als dusdanig te worden erkend; dat in casu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich niet aan de grens, maar bij de algemene directie van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel kandidaat-vluchteling heeft verklaard; dat het in casu toepasselijke artikel derhalve artikel 52, § 2, 2/ van de Vreemdelingenwet is;

3.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat in deze fase van de procedure hij enkel kan oordelen over een eventuele schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband het bedrieglijk karakter onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de verzoekende partij zijn aangetast door tegenstrijdigheden; dat in voorliggend geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van de verzoekende partij afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal, en tussen die van haar en haar echtgenoot;

Overwegende dat, met betrekking tot artikel 52 van de Vreemdelingenwet, derhalve blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van zijn in voormeld artikel vervatte bevoegdheid besloten heeft tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat in casu de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer omwille van tegenstrijdigheden in het feitenrelaas;

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat naast een uiteenzetting van de feiten, zoals de verzoekende partij deze gaf tijdens het verhoor voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een aantal tegenstrijdigheden opduiken, die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft kunnen vaststellen en die concreet worden weergegeven in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij ook het antwoord op een aantal (belangrijke) vragen diende schuldig te blijven en zichzelf

tegensprak tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal voor wat cruciale feiten betreft uit haar vervolgingsrelaas;

Overwegende dat de verzoekende partij voor bepaalde vaststellingen en tegenstrijdigheden een verklaring poogt te geven, die evenwel weinig geloofwaardig en overtuigend is; dat de verzoekende partij trouwens niet alle tegenstrijdigheden weerlegt;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoont dat de beslissing van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk is;

3.1.3. Overwegende dat het enig middel derhalve ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen geground middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank of honderd drieënzeventig euro en drieënvijftig cent, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend en één, door :

de HH.	E. BREWAEYS	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.